

„Оттатък вратата, която след отваряне разкриваше тази гледка, се намираше мрачен, древен, сводест пасаж, дълъг двайсет ярда, водещ към ярката, прашна улица, където камили с техните водачи и виковете „саис“ или файтонджии и магарищари, и крещящи амбулантни търговци поддържаха обичайната ориенталска врява. Но в прохода, в неговия най-тъмен ъгъл, стоеше безмълвна и неподвижна жива картина – смугла, красива жена, около трийсетгодишна, с разбулено лице. Тя седеше на прага, а на пода пред нея беше постлано квадратно парче тъкан, върху което имаше няколко раковини. Понякога някой египтянин от по-низшата класа спираше за важна консултация. Тя беше гадателка и според разположението на хвърлените от нея раковини предсказваше какво ще се случи. После следваха сериозно разискване и дълбокомислено почесване по брадата, ако просителят беше мъж, обичайното заплащане на оракула и отдалечаване. И всичко това беше старо като света, древноегипетско, както и халдейско, защото жената беше Рагарин – циганка, и както седеше тя, така са седели край пътя гадателите в древността и са хвърляли раковини за предзнаменования, в миналото така са мятали дори и стрели, за да бъдат заклеймени от Израел.

Не е чудно, че сред безбройните *manteias*³⁵¹ в древността е имало и такава с раковини. Прекрасен е звукът на морето, който се чува в наутилуса или рапана – като далечен шепот от бушуващи океански вълни“.

*„Разтърси една и тя ще се пробуди – долепи
полираните устни към внимателното си ухо
и тя ще си припомни августовския си дом
и ще зашепне както океана там“³⁵².*

Всичко това е твърде чуждо на децата и не по-малко чуждо на простодушния народ, спомням си как в детството ми

³⁵¹ Предсказания (от гр.) – б. пр.

³⁵² Цитат от Уолтър Савидж Ландор (1775–1864) – английски писател и поет – б. пр.